

kamrene, der selv votere over saadanne Reformere; men Justitsministeren maa dog ogsaa ved at skrive og tale om saadanne Ting kunne give Stødet dertil. Det have vi jo allesammen Lov til. Trods Kriminalrettens Uafhængighed have vi dog Lov til at kritisere dens Praksis, give gode Raad og foreslaa Reformere. Der er dog vel en offentlig Mening og en offentlig Kritik her i Landet, og Justitsens Chef, Statens Regering maa dog virkelig ogsaa have Lov til at virke tilskyndende og foranledigende. Derfor var det meget ufyldstgørende, meget utilfredsstillende, naar den højtærede Justitsminister i Gaar erklærede, at han intet kunde foretage sig over for Dommerne, trods de aabenbare Fejlgreb, som nu ere komne frem fra deres Side, og at han intet vilde foretage sig med Hensyn til Retsplejens hele Praksis, fordi vi nu snart skulle have en Retsreform. Ja, den der lever, faar det at se. Jeg tror som sagt, at det var godt, at man allerede nu begyndte saa smaat, hvor det er muligt, og det er muligt for en hel Række af Punkter. Blot der kunde ske en saadan Ting, som jeg nævnede før, et Sagsanlæg mod den Politibetjent, som bekender, at han bruger Udtrykket „Tyvetos“. Jeg forsikrer den ærede Minister, at Offentligheden vilde forstaa det; alene et eneste Sagsanlæg og efterfølgende Straf af den Politibetjent, som bruger et saadant Udtryk, vilde være en ret betydningsfuld Reform af vor Retspleje. Det, vi bebrejdede den nuværende Regering og det nuværende System, er netop det, at der saa godt som aldrig, i alt Fald kun i alleryderste Øjeblik, gribes ind, naar det er Autoriteter, der begaa Misbrug.

For øvrigt et det vistnok en noget tvivlsom Maade, hvorpaa den nuværende ærede Justitsminister værger Domstolens Anseelse og Uafhængighed. Naar jeg her i Gaar kunde fremføre, og naar det skrives hver Dag i Bladene, at der i Bjerre Herred sidder en Herredsfoged, om hvem det er sagt offentlig for Højesteret, at han nærmest er sindssyg, naar der endvidere sidder en konstitueret Dommer paa Frederiksberg, om hvem det offentlig er sagt for Højesteret, at han lider af fikse og forrykte Ideer, og saa Justitsministeriet ikke gør et af to: enten anlægger Sag mod dem,

der udslynge disse Injurier mod de paa-gældende Dommere, eller anlægger Sag mod selve Dommerne og søger dem fjernede, naar han hverken gør det ene eller det andet, synes jeg, at det er en ejendommeligt Maade at værg Autoriteterne og Domstolene paa. Et af to: enten maa Justitsministeren anlægge Sag mod den Mand, der erklærer om en Dommer, at han er sindssyg, og den Mand, der erklærer om en Dommer, at han lider af forrykte og fikse Ideer, eller ogsaa maa han sørge for at faa disse Dommere, der offentlig kunne stemples med disse Udtryk, fjernede paa en eller anden Maade, i alt Fald anlægge Sag mod dem. Jeg synes, at der foreligger kun disse to Muligheder, og det forekommer mig, at den nuværende Regering, der har sat sig det til Livsopgave at værne om Administrationen, værner den meget daarlig ved at lade det gaa, som det gaar, og som det i de sidste Aar er gaaet. Jeg vil gøre opmærksom paa, at netop i det sidste Aar er det ganske utroligt, hvad der er blevet sagt og har kunnet siges om Dommere, uden at Regeringen er skredet ind. Jeg glæder mig for saa vidt derover, fordi det ligger aabenbart i, at Regeringen ikke tør gaa den Vej at skride ind imod dem, som angribe Domstolene og Retsplejen; og naar Regeringen ikke vil gaa den Vej at skride ind mod selve Dommerne, saa kan den ingen Ting gøre. Men mon det er en Administration, som i Længden vil være heldig, særlig for den konservative Sag? Det turde dog vist være højst tvivlsomt. Til sidst sagde saa Justitsministeren, at i Udlandet var Retstilstanden ikke bedre end herhjemme, og alt saadant noget. Men det tillader jeg mig i høj Grad at betvivle. Naar Justitsministeren fremdrog et enkelt Eksempel fra England om, at en dansk Sømand ikke havde faaet Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest, fordi man ikke havde Ret dertil i England, er det ikke saa underligt, fordi det i England er langt mindre nødvendigt end herhjemme at have en Lov om Erstatning for uforskyldt Vare-tægtsarrest, og Vare-tægtsarrest overhovedet ikke der er Genstand for den Misbrug, som herhjemme. Det er derfor ikke saa løjerligt, at der ikke i England foreligger den Trang til en Erstatningslov, som vi have følt her-